

פרשת אמור

וספרתם לכם ממחרת השבת... שבע שבתות תמימות תהיינה וגו' (כג, טו)

ספירת העומר

הנה אדם המברך בכל יום, ויום אחד שכח ולא הזכיר יממה שלימה, שוב אינו רשאי לברך, אלא עליו לספור יום יום הספירה בלא ברכה. והטעם לכך, כי לפי דעות בראשונים, כל הספירה היא אחת. ולעומתם יש הסוברים שכל יום היא מצוה בפני עצמה, ולדבריהם השוכח יום אחד שלם יוכל להמשיך ביתר הימים לספור ובברכה. רק מאחר שיש בידינו כלל "ספק ברכות להקל" לכך נקבעה הההלכה כאמור. ע' סימן תפ"ט.

ולכן יש לשאול כיצד רשאי כל אדם לברך, הלא שמא ישכח יום אחד ונמצא שכל ברכתיו לבטלה, וכבר עמדו על פתגמא דנא האחרונים.

ואולם, הלא יש "ספק ספיקא": שמא לא ישכח ואם תמצי לומר שישכח, שמא כל יום מצוה בפני עצמה ולכך יוכל לברך.

וגם עוד י"ל שאע"פ שכל הימים מצוה אחת משום דכתיב "תמימות תהיינה", אכן הברכה "אינה לבטלה" היות ובשעה שבירך, היתה כהוגן. ויש להביא דוגמא לזה מאדם אשר טעה ובשבת התחיל בברכה של חול אתה חונן וכו', שגומר את הברכה. ויש פוסקים שסוברים שאינו ברכה לבטלה. וטעמם כנראה, שכיון שחז"ל "קבעו" שאדם זה צריך לגמור הברכה (ברכות דף כא.). לפיכך אינו ברכה לבטלה.

אכן יש להעיר דמצינו שאמרו בגמרא (נדרים י.) מנין שלא יאמר אדם "לה' עולה", "לה' מנחה" וכו'. ת"ל "קרבת לה". ע"ש.

ולכאורה החשש שמא ימות ולא יספיק לגמור הדיבור ונמצא הוציא שם שמים לבטלה. וא"כ קשה גם בספירת העומר, שמא יברך ופתאום ימות, ונמצא מברך לבטלה. אכן מפירוש רש"י (שם) נראה דאין חשש למיתה, אלא החשש, שמא לא יגמור דבריו. וע' גיטין (כח:.) ולפי"ז י"ל דזה אין לחשוש בענין ברכה, כי כיון שמתחיל לברך ודאי יגמור. וע' בתוספות כתובות (דף עב.). וע' שו"ת הרדב"ז (ח"ד סימן כז).

אולם השל"ה ביאר דהחשש שמא ימות ח"ו (והעירו עליו). ולדבריו י"ל דכיון שאדם בא לברך את יוצרו, א"כ הבא ליטהר מסייעין אותו, כל שכן שאין חשש שיטול ה' נשמתו, ולכן מתורץ מה שהקשו כל המצוות מברך עליהן עובר לעשייתן ולא חיישינן על שום דבר ח"ו. ושו"ר באורך בשדי חמד (ח"א עמוד 446 סימן נו.). וע"ע תורה תמימה (ויקרא א. אות ס) וה' יברך את כולנו בחיים טובים וארוכים לשלום אמן.

מקור: הרב אלעזר זאב רז שליט"א